BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an XI, nr. 58 - 62, mai. – oct. , 2002; 14 pag.

Revizionismul

Recent, în Polonia, au apărut dovezi care impun o „revizuire" a istoriei aşa numitului „holocaust". Andrew NAGORSKI în revista NEWSWEEK (5 martie 2001) îşi susţine afirmaţiile pe cartea publicată de Jan T. Gross, cercetător în ştiinţe politice la Universitatea din New York în care se relatează că uciderea a 1600 de evrei din orăşelul situat în nord-estul Poloniei, Jedwabne, crimă atribuită germanilor, precum se putea citi pe mormântul construit de comunişti. Gross, care este evreu, afirmă că este vorba de o versiune falsificată a istoriei; populaţia – ca şi rudele celor ucişi, ştiau ce se întâmplase în realitate. În urma acestor dezvăluiri – afirmă A.N – Polonezii nu se mai pot socoti doar victime, deşi ei au pierdut O CINCIME din populaţia ţării în timpul celui de al doilea război mondial şi se mândrea cu cea mai uriaşă „rezistenţă".(„Holocaustul" polonezilor despre care nu-şi aminteşte nimeni este mult peste cel al evreilor).

„Nu mai pot afirma – scrie acelaşi jurnalist – că spre deosebire de Ucraineni, Unguri, Lituanieni şi alţii – nu ar fi fost implicaţi în uciderea evreilor".

Controversa în ce priveşte „ NEIGHBORS"(VECINII) (aşa se numeşte cartea lui Gross) – s-a dezlănţuit dincolo de ocean unde polonezii afirmă că apariţia cărţii ar întări stereotipul susţinut adesea de evreii americani că „Polonia este o ţară de antisemiţi şi că Hitler şi-ar fi instalat câmpurile morţii din cauza acestui antisemitism – noţiune neacceptată de specialiştii holocaustului, precum S. Wiesenthal, care afirmă că „germanii le-au instalat acolo unde trăiau cei mai mulţi evrei din Europa – peste 3 milioane".

Ceva mai recent, Kieres a afirmat, într-o discuţie cu reprezentanţii evreilor, la New York – că Polonezii sunt responsabili pentru crime şi promit o investigaţie completă.

Dar ce a motivat uciderea de la Jedwabne?

În cartea sa – VECINII – Gross afirmă că ei erau mânaţi de lăcomie ca şi de anti-semitism; ei doreu să smulgă cât mai multe de la evrei.

Autorul mai afirmă – fără document credibile – că precum la Jedwabne, ucideri asemănătoare s-ar fi produs în alte oraşe apropiate în acelaşi timp şi pentru aceleaşi motive!

Rabbi Jacob din Brooklin – care a părăsit Jedwabne în 1938 dar şi-a pierdut 24 de rude acolo afirmă că JAFUL a fost motivul cel mai probabil. „Există totuşi credinţa că germani, în orice caz, i-ar fi condamnat pe evrei" – adaugă acesta.

Se ştie că atunci când Stalin şi Hitler au împărţit Polonia orăşelul a căzut în tabăra sovietică şi criticii lui Gross îl acuză că el a subevaulat resentimentul polonezilor faţă de evreii care au colaborat cu autorităţile sovietice. „ăsta-i un zvon antisemit spune el iar evreii nu au colaborat mai mult decât neevreii cu poliţia secretă sovietică".

Recent, la începutul anului 2001, ar fi avut loc o comemorare a acestor întâmplări rectificate la care ar fi participat şi preşedintele Poloniei care – precum alţi preşedinţi – şi-au cerut iertare pentru cele întâmplate.

Dar de la ceremonii au lipsit o serie de organizaţii evreieşti din străinătate care şi-au motivat absenţa prin crearea unor precedente în ce priveşte fixitatea punctului de vedere evreiesc.

„Nu trebuie să dăm posibilitatea şi justificare pentru acţiuni revizioniste" – au afirmat ei.

aug. 2001

(continuare în pag. 14)

peseme

Articolele numărului 58 - 62 / 2002:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** De ce nu mai pot scrie (G. UR.): pag. 3;**

*** Mi-e dor de Mircea Eliade (Paul Spiru MICHAIL): pag. 9, 12;**

*** Cărţi fundamentale (Doru MIHAIL): pag. 7, 8.**

(urmare din nr. 56-57 / 2001)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.
X. Legile cuibului.

Chiar şi animalul, căruia îi dăm o coajă de pâine, aşteaptă ca darul să fie însoţit de un cuvânt bun şi o mângâiere. Omul speră că acest cuvânt bun şi acest gest de prietenie va veni în primul rând. Câteodată, el s-ar simţi din nou fericit şi şi-ar relua încrederea în sine şi în viaţă dacă ar simţi lângă el o inimă binevoitoare.

Legea legionară de ajutor reciproc vizează tocmai să formeze acest spirit de comprehensiune în faţa durerii, nevoii şi mândriei aşa încât fiecare să poată răspunde la aceasta fără să rănească sensibilitatea altora. Prin intermediul cuibului, această lege creează o atmosferă de armonie reciprocă care generează o apropriere spirituală între membri cuibului. Această apropriere creează o solidaritate care se manifestă atât în viaţa cuibului cât şi în vieţile lor personale. Când vrei să schimbi mentalitatea unei societăţi, nu poţi lăsa un camarad să se lupte cu problemele care îl copleşesc. În afară de asta, dacă greşeala este dezonorantă, nu părăseşti niciodată camaradul în suferinţă cumplită, căci, chiar în clipa aceea el are cea mai mare nevoie de alţii, de ajutorul lor spiritual şi material.

Printr-o extindere logică, legionarul se va comporta în acelaşi fel faţă de oricine, fie nelegionar sau chiar duşman. A ajuta pe cineva la necaz nu este o problemă de simpatie, de rasă, de religie sau de politică. A ajuta este gestul natural pe care omul ar trebui să-l aibă în mod spontan în faţa suferinţei. Nu este nevoie de o dialectică sinuoasă pentru a dovedi aceasta sau pentru a arăta contrariul.

Această lege legionară se străduieşte să restabilească bunătatea umană şi să instaureze armonia socială, mult compromisă prin atâta ură şi egoism. Aceasta este o lege greu de acceptat şi de aplicat, căci ea cere imperios nu numai să compătimim nenorocirile altora, dar mai ales să nu ezităm de a ne sacrifica o parte din ceea ce posedăm. Şi aceasta este în mod deosebit dificil pentru mentalitatea curentă. De aceea Corneliu Codreanu a făcut din această lege una din bazele cuibului. Acesta este singurul mijloc pentru ca ea să se impună şi să dea rezultate.

6. Legea onoarei: „Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fii niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei".

Omul pur, omul cavaler, rara avis a lumii moderne se găseşte situat la răspântia societăţilor. Ţintuit de către destin, el priveşte trecutul generaţiilor care poartă în inimile lor îndoieli, laşităţi şi trădări. Şi mereu noii veniţi se angajează fără să evite pe calea infamiilor. Este atât de uşor şi aşa de comod! Nici un efort cu el însuşi, nici o piedică în faţa lui...

Deviza pare să fie logică pentru individ: „mai mult valorează un laş în viaţă decât un mort acoperit de onoare!" Pentru ce să se încarce cu demnitate, când aceasta nu-i aduce decât decepţii!

Abdicarea morală a ajuns la un astfel de punct în cât i se întipăresc în conştiinţa individului toate jocurile. Este vorba bineînţeles de un precept indirect sau tangenţial, dar există, este real, şi ravagiile care decurg din acesta nu fac decât să agraveze o situaţie deja precară. Şi totuşi individul cunoaşte valoarea negativă a atitudinii sale. Nimeni nu va spune: sunt nedemn din interes, sunt laş prin natură – sunt infam din plăcere sau sunt trădător din obişnuinţă. El ştie bine că acestea sunt purtări înjositoare dar se pune de acord cu ele „cu condiţia ca aceasta să nu se vadă prea mult".

Unele partide creează din toate puterile persoane de acest soi, în timp ce altele nu fac decât să mimeze pe existenţa acestei specii în rangurile adversarilor. Există o supralicitare continuă asupra indivizilor celor mai josnici care, singuri, pot trece fără probleme obstacolele sociale şi profesionale. În timp ce alţii, „înlăturaţi" prin inferioritatea calitativă a comportamentului lor, aşteaptă cu amărăciune ca unii din aceşti „favorizaţi ai soartei" să găsească de cuviinţă să le recunoască cel puţin drepturile lor. Cu câteva excepţii, noi trăim sub autoritatea acestei stirpe, foarte liberale când este vorba de oameni ca ei, şi foarte „mână de fier" îndată ce este vorba de indivizi care au ales calea onoarei şi a demnităţii.

Corupţi şi corupători la rândul lor, ei pretind că lărgesc mai totdeauna puterea de înţelegere a metodelor lor.

Cu cât este mai numeroasă canalia, cu atât ei se tem mai puţin. Or, o pătură, o clasă, o naţiune năpădită de o astfel de mentalitate, sunt ameninţate de virusul decadenţei şi devin pradă uşoară a intriganţilor. Cel mai rău este că cei care sufăr sunt tocmai aceia care au ştiut să păstreze o atitudine decentă.

Fără îndoială că este imposibil să ştergem din sufletul celor corupţi înclinarea lor pentru actele dezgustătoare, aversiunea lor faţă de demnitate şi ura lor faţă de onoare...

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

De ce nu mai pot scrie?

Scriu de la vârsta de 14 ani aş putea spune şi spun aceasta gândindu-mă la primul „manuscris" luat la băşcălie în faţa întregi clase de un secretar de partid al anilor '60. În urma acestei batjocuri la adresa pasiunii mele de a scrie, peste 4 ani abia mi-am reluat „obiceiul" de a scrie. Nici tata nu era încântat de „apucăturile" mele. Dar să lăsăm trecutul şi să venim mai către vremurile noastre, vremuri pline de „libertate". Anul acesta a fost un an care a pus capac poftei mele de a mai scrie. Nimic mai inutil! Acesta este sentimentul care mă stăpâneşte şi nu cred că mă va părăsi curând. Şi nu voi mai putea, probabil, scrie de cât despre faptul că nu mai am chef de a scrie. Chinul unui om care nu mai vrea să scrie, dar care toată viaţa a făcut acest lucru şi starea de disperare că nu mai vrea să continue. Dar, ce poate face un astfel de om? Să meargă la cârcă, la o muncă de birou de la ora 9^{00} la ora 19^{00}. Dar, nu mai este în stare de aşa ceva. Nu mai dispune de voinţa şi puterea de a asculta, de a mai asculta de un „şef" , vorbăria îl oboseşte cumplit, discuţiile contradictorii şi mai mult, discuţiile chiar de orice natură îi trezesc o repulsie cumplită; peste tot unde se învârte nu întâlneşte decât cimitire de eşecuri, instituţii eşuate, oameni epuizaţi, şmecheri care profită de pe urma unora ca mine, locuri de muncă unde luni de zile trebuie să faci „muncă voluntară" în speranţa unei angajări cu „carte de muncă", ţepari, palavragii – à la Caragiale – despre treburile politice, sărăntoci şi mai cu seamă denigratori şi intriganţi, o luptă fără milă ce se dă între inşi obscuri pentru o funcţie obscură şi neremunerată. Trăim în ţara promisiunilor; ţi cere să munceşti... „gratis", zice „angajatorul" *la început* ; „până ne punem pe picioare" şi, apoi, te trezeşti pe drumuri şi cu zero ani pe „Carnetul de Muncă". Nu se mai poate; se trăieşte în virtutea inerţiei, de azi pe mâine, înghiţind produse alimentare contrafăcute, îndopate cu chimicale, cu coloranţi şi alte nebunii sintetice. Dar, nu aceasta ar fi doar problema. 12 ani de „capitalism românesc" ne-a scos sufletul şi ne-a spălat creierele complet. Simt nevoia să nu mai fac nimic. Să stau şi să mă uit pe pereţi. Să desperez de o soartă care nu mi-a surâs. Căci, în faţa eternităţii, ce înseamnă scrisul? Nimic! Dar aşa numitele activităţi obşteşti, angrenarea în munci la fundaţii, ONG-uri, partide politice fără viitor, mici cluburi de care nimeni nu ţine seama, în timp ce „adevăraţii" boşi învârt miliardele şi ne determină destinele. M-am săturat. Mi-e de ajuns să citesc *Psaltirea* şi *Sf. Evanghelii, Patericul, Acatistierul, Ceaslovul, Proloagele* şi cam atâtea: „căci Maria partea cea bună şi-a ales".

Numai că pe pământ nu se poate trăi şi fără Marta; trebuie – tu om – să fii şi Marta şi Maria şi mie mi-e atât de greu să mai fiu Marta. Să muncesc pentru amărâta de pâine cea de toate zilele. Nu-mi mai arde de acţiune. Mă uit cum se zbat indivizi ciudaţi să-i înlăture pe concurenţi, pe ce-i care ar roade şi ei o coajă. Doamne, mi se pungeşte inima. Fiecare se străduieşte să-l jumulească pe vecin, colegul de birou, pe celălalt coleg de birou, nu mai e nevoie decât de femeiuşti până în 35 de ani şi de reparatori de imprimante şi scanere prin mai toate instituţiile. Un şef, doi – bărbaţi – şi o târlă de femeiuşti bine înţolite, parfumate, spreiate şi în fustiţe scurte sau crăpate până la buric şi rudele şefilor. Leafa pentru aceştia sunt bani pentru ţigări, cafea şi alune. Din altă parte vin bănişorii. De unde? Nu-i treaba mea! Eu „fac" reviste fără să primesc un leu, scot cărţi de literatură şi pe nimeni nu interesează cititul. Nu suportam lipsa libertăţii de a lătra dar acum mi s-a acrit de lătrat la lună şi de mâzgălit la reviste liliputane, reviste care vor fi citite peste 30 de ani de istorici îngâmfaţi şi siguri că ei văd just problemele. Normal! Privesc după ce s-au desfăşurat. Nu este viaţa lor. Este a unora morţi. Şi despre morţi poţi spune orice. Nu se mai scoală să-ţi răspundă! Nici frământările lor nu mai sunt actuale. Totul este distrugere şi uitare. Urmaşii care nu sunt în stare să facă ceea ce au făcut înaintaşii distrug ce s-a făcut, se barbarizează, se rebarbarizează, recad în animalitatea cea de toate zilele. Ei, mie nu-mi vine să mă mai zbat. Nu mai pot s-o fac! Mi se pare inutil la scara universului şi la gândul că sunt şi eu tot un muritor ca oricare altul şi mă minunez cum de pot exista mici găgăuţi care produc glumiţe, calambururi, bancuri şi alte alea pe la posturile de televiziune, de unde plăcerea de a trăncăni despre orice şi despre nimic şi a lua bani grei pentru aceasta. Cum se poate vorbi şi scrie în neştire despre lucruri şi cuvinte fără rezolvare în spaţiul realului? Cum putem trăi în imperiul lui „hai să vorbim vorbe" şi să ne îmbogăţim din aşa ceva?

În fine, meditaţii de om hârşit cu viaţa, pedepsit de ea. Şi pe bună dreptate! Pentru că vorbele nu sunt realităţi şi realităţile nu sunt vorbe. Noi le-am atribuit nume ca să ştim despre ce vorbim. Dar vorbele devin – la rândul lor – „realităţi" independente de orice realitate şi de chiar omul care le foloseşte. Limbajul este cel mai sigur mijloc de înstrăinare şi însingurare a omului, a îndepărtării lui de material, de însăşi propria materialitate trupească şi chiar de sufletul său. Adică şi de Marta şi de Maria. Aşa că am scris aceste rânduri mai mult pentru mine, ca să umplu o pagină. Măcar cu atâta să mă aleg.

G. UR.

EFEMERIDE SOCIO-POLITICE
Ianuarie - iunie 2000

Teoria jocurilor

La începutul acestui veac - odată cu „teoria duelului" apar zorile acestei construcţii intelectuale care, în economie furnizează un cadru total matematizat cu ajutorul căruia pot fi studiate situaţii în care diferiţi agenţi - indivizi, statul, întreprinderile, etc. intră în interacţiune.

În mod ciudat lipsesc din aceste construcţii niscaiva agenţi prezenţi, pentru cine are ochi să vadă, de-a lungul întregii istorii: Dumnezeu, diavolul şi chibiţii acestora.

Prezentarea iniţială apare prin 1944 odată cu editarea lucrării intitulate TEORIA JOCURILOR şi COMPORTAMENTUL ECONOMIC.

Obiectivul acestei teorii - modernizată prin anii 50-60 de John Nash (premiul Nobel 1944) - ar fi determinarea strategiilor pe care jucătorii economici (dar lucrul acesta se poate extinde la foarte multe domenii de la microbi la microbişti şi de la jocul de şah la cel politic) le construiesc pornind de la puncte de vedere raţionale - adică ţinând seama de comportarea şi deciziile altor participanţi.

Economiştii - fireşte cei care au avut parte de o informare adecvată - nu cei de la Ştefan Gheorghiu sau cursurile de partid - cred că aceasta ar fi piatra unghiulară a microeconomiei moderne şi, în urma lucrărilor lui Robert Aumann care introduce un număr infinit de agenţi în sistem s-a ajuns la un scenariu al unei economii perfect concurenţiale.

Această variantă a „teoriei jocurilor" - numită „teoria deciziei interactive" - pune în ecuaţie interacţiunile între cei care iau decizii - ţinându-se seama că fiecare hotărâre afectează pe ceilalţi actori.

Se afirmă chiar că acest model ar fi o „umbrelă" ce ne-ar permite să controlăm şi să aprofundăm cercetările în ştiinţele sociale, politice, biologice, psihologice, matematice sau filozofice - ţinând seama de interacţiunile dintre indivizi şi grupurile de agenţi - pe care el le numeşte „coaliţii".

S-ar putea ajunge, astfel la un model de economie publică sau politică fiscală - coaliţia fiind reprezentată, în acest caz, de stat.

Concurenţa între întreprinderi, contractele de asigurări, relaţiile între bănci şi debitori, negocierile între patroni şi salariaţi – sunt, toate, faţetele aceluiaşi joc - jocuri repetate şi interdependente.

Iar în aceste jocuri mai intervin şi alte ingrediente: sistemul de informaţii de care dispun actorii este complet sau incomplet; participantul poate hotărî să nu spună decât parţial informaţiile de care dispune sau să-şi ascundă cunoştinţele - şi astfel să bulverseze cadrul teoretic al câmpului studiat.

Şi astfel s-a ajuns la o carte - Model de raţionalitate limitată (Ariel Rubinstein) care explorează imperfecţiile jocului încercând să explice ce se întâmplă dacă agentul economic are o cunoaştere limitată; ce se întâmplă dacă memoria sa este selectivă; sau ce s-ar întâmpla dacă - în loc să fie singuri, cei care decid ar forma o echipă.

Nu cumva deficienţele evoluţiei României post-decembriste se află în ignoranţa care, de la Rabelais se ştie, precede răul ?

În viitoarele efemeride vom analiza - împrumutând revistei *Le Nouvel Economiste* - multe din informaţiile publicate de noi - alte aspecte ale gândirii economiştilor contemporani cu dificultăţile lumii de azi.

Cercul vicios

Din logică se ştie că cercul vicios este echivalentul unui raţionament fals, şi, prin extindere - acea situaţie în care eşti prizonierul unor circumstanţe.

Într-un atare cerc vicios se află azi poporul român.

Pentru a ieşi din acest cerc ar trebui să se accepte fie o lege, fie un referendum prin care actuala „combină" politică să fie scoasă din priză şi să se purceadă la o profundă modificare a constituţiei şi la un alt sistem de reprezentare - în aşa fel ca cei care-şi aleg reprezentanţii să poată acţiona împotriva lor când aceştia îşi pierd minţile şi îşi ies din matcă.

Dar pentru a face o atare lege sau un referendum este nevoie de colaborarea actualului parlament, actualei curţi constituţionale, actualei curţi supreme de justiţie, etc.

Dacă, în plus, aşa cum s-ar cuveni, ar fi excluşi pe două legislaturi, toţi cei care au ocupat funcţii remunerate pe timpul dictaturii comunisto-securiste, veţi înţelege de ce cercul vicios ale cărui zale sunt formate din uriaşe interese, spaime şi, mai ales, speranţe, ale celor care nu pot uita masa bogată la care s-au instalat pe vremea dosarelor şi nu s-au oprit de „îmbucat" în ultimii zece ani.

Ar exista şi o altă cărare prin care voinţa poporului s-ar putea ivi în calea acestui cerc vicios: la viitoarele alegeri să nu dăm votul nici unei liste pe care se află foşti activişti de partid, salariaţi, membri ai organelor de represiune, angajaţi şi colaboratori ai acestora. Ne-am putea gândi chiar la stabilirea unei limite de vârstă.

Şi, poate că ar trebui incluşi pe aceste liste şi cei care au guvernat în ultimii zece ani - şi care prin tot ceea ce au făcut şi-au demonstrat fie incompetenţa, fie incorectitudinea sau imoralitatea, sau toate la un loc.

Fireşte această cărare este mult mai îngustă, mult mai buruienoasă, dar nu imposibil de folosit - pe când prima soluţie - votarea de actualii reprezentanţi ai unei legi

(continuare în pag. 6)

Observator efemer

Informaţia = Putere

Evident. Cu o singură condiţie. Dar una importantă: ca această informaţie să nu se transforme în armă pentru înşelare, manipulare, intimidare sau alte malversaţiuni - cu atât mai frecvente cu cât puterea politică este mai absolută.

Într-un număr relativ recent al revistei de limbă franceză *Historia* ni se vorbeşte despre „marile manipulări" intrate în istorie. (Nu sunt nici singurele şi nici cele mai importante.) Este vorbe de „incendiul Romei" (atribuit lui Nero), „eliminarea Mareşalului Tukacevschi" (crimă îndeplinită de Stalin cu sprijinul serviciilor secrete germane); „protocolul înţelepţilor Sionului" (demonstraţie neconvingătoare) telegrama care a dus la războiul franco-prusian din 1870 şi atacul de la Pearl Harbour (neevitat de americani pentru că doreau să intre în război cu Japonia).

Din analiza acestor fapte reiese că toate aceste contra-adevăruri „istorice" nu se bazează decât pe trei tehnici:

- prima este tehnica „ţapului ispăşitor": puterea politică aflată la cârma ţării intră în criză din pricina slăbiciunilor sau a nelegitimităţii ei - precum Partidul Comunist din România ultimei jumătăţi de veac. Incendiul Romei este un model pentru această tehnică. „Bandiţii creştini" atunci, „bandiţii legionari" în timpul lui Carol al II-lea, Groza, Dej, Ceauşescu şi Iliescu - iar această malversaţie este susţinută chiar de oameni de la care te-ai fi aşteptat la altceva. De pildă Tacitus, deşi îngrozit de depravarea lui Nero, colportează şi el calomniile destinate „bandiţilor creştini" ce s-ar fi aflat la originea incendiului.

Ce să mai vorbim de maculatura echivalentă cu vreo câteva păduri transformate în hârtia pe care şi-au însăilat minciunile aşa-zişii istorici din România socialisto-comunistă.

- a doua: nu se mai perverteşte sensul unor fapte ce s-au produs ci se creează - în mod deliberat, falsuri cu ajutorul cărora se intervine în cursul evenimentelor. Revista povesteşte modul în care Bismark a falsificat, cu mâna lui, textul depeşei de la Ems ca să constrângă Franţa să intre în război.

Dar în zilele noastre există multe alte exemple - începând cu procesul lui Corneliu Zelea Codreanu şi asasinarea celor 14 în pădurea de la Tâncăbeşti şi terminând cu escrocherie organizată de Ion Iliescu şi ai săi în iunie 1990.

Când se transformă „informaţia în putere?"

Doar atunci când determină schimbări în comportare, în recunoaşterea valorilor, în evaluarea corectă a posibilităţilor, nevoilor şi limitelor - limite care se cer măsurate indiferent de domeniul de care ne ocupăm.

Altfel puterea este pervertită, iar informaţia inutilă.

Poate că „manipularea" este cea care l-a determinat pe Jorge Luis Borges să afirme că „nu cred să fi citit vreodată un ziar" - pentru că, susţine el: „putem cunoaşte trecutul, însă prezentul nu ne este dezvăluit. Prezentul va fi cunoscut de istorici sau de romancierii care se vor considera istorici. Cât priveşte clipa de faţă, aceasta face parte din misterul general al universului".

Despre carte - un alt împătimit al cititului, Valery-Larbaud, afirma că „lectura, acest viciu nepedepsit" ar fi o treabă a leneşilor. Poate. Dar atunci ce să zicem despre celelalte?

Cuibărit într-un fotoliu cu ochii la un geam pe care se perindă imagini, texte, vorbe şi cântece - uneori toate deodată şi adesea într-o limbă necunoscută, imagini pe care nu le mai poţi revedea - aşa cum poţi reciti acelaşi pasaj neînţeles dintr-o carte, imagini pe care adesea - mai ales în cele subtitrate - nu le poţi privi decât un timp insuficient pentru cuprinderea lor integrală - cum s-ar putea numi această „virtute" ?

Cât de nocivă poate fi informaţia alterată - la fel de nocivă ca un aliment contaminat cu salmonele, Escherichia coli, leptospiroze sau alte trichineloze - s-ar putea ilustra cu utilizarea unor sondaje de opinie realizate neprofesionist sau, pur şi simplu, „făcute pe genunchi" precum cel din care reiese apetitul extraordinar al românilor pentru intrarea în Europa.

Care, în sine, nu este deloc un lucru rău.

Rău este non-folosirea informaţiilor sau utilizarea unora al căror conţinut este fie alterat, fie incomplet, fie nu spun nimic despre costurile acestei competiţii. Pentru că este vorba de competiţie.

Iată ce ar trebui să ni se spună:

1. Că există mari disparităţi între cele 13 ţări candidate, România situându-se pe penultimul loc (împreună cu Letonia) - ultimul fiind ocupat de Bulgaria. (PIB-ul României şi Letoniei raportat la media PIB-ului European este de 27,8%. Ciprul are 74,7%, Slovenia 69,2, malta 63,1, Cehia 61,6).

2. Pentru a primi noii membri Uniunea este constrânsă să-şi reformeze profund instituţiile. (Se ştie că deciziile, în Consiliul Europei se iau azi în unanimitate - ceea ce ar însemna în viitor că Malta sau Slovenia, ar putea bloca adoptarea bugetului european.)

3. Nu există, încă, un acord asupra fizionomiei viitoarei Uniuni: va fi zona de liber schimb - cu o piaţă care ar trece de 380 milioane de consumatori - lipsită, însă de substanţă politică: sau instrumentul unor cooperări politice cu geometrie variabilă; sau o adevărată asociaţie de state care-şi vor abandona o parte din suveranitatea; sau, în fine, aşa cum se vorbeşte

(continuare în pag. 10)

Spectator jr.

(urmare din pag. 4)

* **(Efemeride)** care le-ar incendia valizele cu ciubucuri, foloase nemeritate, ignoranţă flagrantă, salarii babane şi toate celelalte plus inadmisibila imunitate - unică în analele politicii - nu este decât cea mai deşarte dintre speranţele noastre.

Din nou războiul stelelor

Atunci când s-a hotărât să demoleze „imperiul răului" am auzit, că pentru aceasta Ronald Regan ar fi pus la cale un război al „stelelor". mai apoi ni s-a spus că era nu vorba nici de lupta cu stelele, nici lupta între stele ci doar o manevră care să oblige pe sovietici să-şi azvârle în aer şi ultima rublă pentru a face faţă unui proiect mai primejdios prin titlu decât prin ceea ce se afla sub el.

Dar iată ce citim în US News and World Report (5 iunie 2000) „Săptămâna viitoare, în cursul întâlnirii cu Vladimir Putin, preşedintele Clinton va reaprinde o dezbatere asupra unui „scut" anti-rachete.

Ronald Regan a declanşat dezbaterea în 1983 prezentând planul său – „iniţiativa strategică de apărare" - poreclit „războiul stelelor" - şi, reluat de candidatul republican la preşedinţie George W. Bush - iniţiativa lui fiind considerată de actuala echipă de la Casa Albă drept „naivă şi iresponsabilă" ceea ce nu-i împiedică să propună un sistem anti-rachetă situat în Alaska.

Aliaţii Americii mârâie - auzind toate acestea - din două motive: pe de o parte reînnoirea şi reluarea cursei înarmărilor iar, pe de alta, scoaterea lor sub protecţia acestui scut.

Şi totuşi, afirmă autorul articolului, se pare că este vorba de o idee căreia i-ar fi venit timpul. Pentru că, dat fiind terminarea războiului rece, nu ar mai fi vorba de o apărare împotriva miilor de capete nucleare - un adevărat coşmar pentru oamenii de ştiinţă care socoteau „războiul stelelor" ca irealizabil - în timp ce azi ar fi mai uşor de apărat America de câteva rachete trimise de state precum Coreea de Nord sau Irakul - state „ticăloase" spune editorialistul.

Dezbaterea îşi mai datorează fierbinţeala şi faptului că ne aflăm la câteva luni înaintea alegerilor şi Bush ţinteşte să-şi asigure sprijinul republicanilor conservatori care se îndoiesc de fermitatea lui în ce priveşte alte probleme - de pildă opunerea la practicile avortive şi să-i convingă pe ceilalţi că el este competent în ceea ce priveşte problemele externe.

Adversarul său - Al Gore - apăra un plan mai modest ţintind două lucruri „să-l descrie pe Bush ca lipsit de experienţă, primejdios în cazul în care devine „comandant şef" iar pe de alta să nu sperie lumea cu magnitudinea cheltuielilor.

Şi totuşi planul lui Bush este îndrăzneţ: el promite reducerea unilaterală a arsenalului nuclear al Statelor Unite - la „cel mai mic număr de capete nucleare compatibil cu securitatea naţională" concomitent cu „construirea unei apărări anti-rachete eficace, pe baza celor mai recente informaţii care să protejeze cele 50 de state ale Uniunii dar şi prietenii şi aliaţii noştri".

Răspunsul Casei-Albe: „R. Regan avea o vedere plină de fantezia cititorului de S.F. - şi de aceea Bush s-a întors acolo. Noi încercăm să testăm ceva ce ar putea merge într-o lume reală".

Sau, altfel spus, Gore şi Clinton, propun o apărare mult mai limitată cu 100 de misile – interceptoare - situate în Alaska - cu posibilitatea de extindere la 250. Preţul: 60 miliarde de dolari.

Ceea ce, spun experţii, ar lăsa vaste regiuni din Statele Unite neapărate.

Propunerea urma să-i fie făcută lui Putin. Şi nu a fost acceptată, Putin venind cu propriul lui Plan !

Teama democraţiilor este ca alegătorii să nu-i vadă ca nişte molâi în ce priveşte apărarea, teamă accentuată de campania televizată a unui grup conservator – „Coaliţia pentru protecţia americanilor", la care s-a asociat consilierul lui Bush pentru probleme externe când afirma că „programul nostru de apărare este un haos".

Argumentele acestora sunt contracarate de oameni precum Baker, analist politic, care afirmă că un atare sistem ar fi contraproductiv, lucru demonstrat, între altele, de un studiu recent al CIA din care reiese că China ar putea să găsească că cele 20 de capete nucleare nu-i mai sunt suficiente şi că ar trebui să-şi extindă forţele strategice.

Criticii mai spun că adevărata ameninţare nu este reprezentată de un atac cu rachete ci de mijloace convenţionale - precum introducerea unei bombe într-un geamantan.

Şi, în fine, lucrul cel mai important este că, nimeni, nu a demonstrat că un atare sistem ar fi, tehnic, realizabil

Dar la ei, ca la noi şi ca în toate democraţiile: indiferent de posibilităţi - în ce priveşte realizarea sau impactul geopolitic interesul nu este neapărat unul legat de securitatea naţională ci de cea politică.

Din Noul Testament

* Voi sunteţi lumina lumii; nu poate cetatea să se ascundă, când stă deasupra muntelui.

* Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă.

* Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri...

* Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra în împărăţia cerurilor **(Matei, V, 14 – 16, 20).**

CĂRŢI FUNDAMENTALE:
PREDOSLOVIE pentru CHIVOTELE LUI PETRU RAREŞ şi MODELUL LOR CERESC de Sorin DUMITRESCU

Primul care mi-a vorbit despre „cărţile fundamentale" a fost Mircea Eliade, care, în primăvara anului 1940, îşi recăpătase „dreptul la semnătură" sau altfel spus, dat fiind că războiul dintre tineretul României şi gaşca aflată la conducerea ţării se mai îmblânzise (se adunaseră norii furtunii pe cerul lumii), „Universul Literar" reluase publicarea, vinerea, a unor eseuri semnate de scriitorul, întors, nu de mult, din lagărul de la Miercurea Ciuc.

Printre ele şi cel intitulat „CĂRŢI FUNDAMENTALE" pe care nu l-am regăsit, încă, printre restituirile – este adevărat haotice – textelor semnate de istoricul religiilor (În această privinţă japonezii s-au dovedit mai vrednici; încă din anii '70 i-au publicat, integral, opera ştiinţifică – în 16 volume – iar, după 1990, au editat şi traducerea celei literare).

De aceea voi fi obligat să fac apel doar la memorie şi de aceea, dat fiind că au trecut vreo 60 de ani, cer iertare pentru eventualele şchiopătări.

Poate ca o explicaţie a tăcerii intelectualităţii române – pe care Sorin DUMITRESCU i-o reproşează afirmând că „în afara rumoarei cu prilejul apariţiei, a două sau trei referate – legate de faptul că era vorba de o teză de doctorat, plus un articol „extrem de generos şi laudativ" apărut în oficiosul Patriarhiei Române – NIMENI NU A SCRIS NIMIC în nici un ziar sau REVISTĂ este ca atare lucrare ce trebuie citită, cum ne sfătuia Mircea Eliade în următorul articol apărut în aceeaşi primăvară, scris la cererea mea şi intitulat CUM CITIM? Cu condeiul în mână şi cu bloc-notesul alături, ştiind că o astfel de lectură nu poate fi doar acel „viciu nepedepsit" despre care vorbea Valery Larbaud.

Iar aşa zisa intelectualitate ocupată şi preocupată de alte alea – (precum, între ele, şi vizita unui oarecare premiu Nobel pentru pace (pace între cine şi cine, pentru ce şi când?), unui pseudoscriitor ce nu are nici bună cuviinţa de a nu se comporta în chip de donator de sfaturi şi lecţii unui popor care şi-a plătit – cu vârf şi îndesat, şi propriile greşeli şi pe cele ale altora), nu găseşte vreme pentru lecturi conform canonului eliadesc sau, poate că nu este vorba decât – aşa cum spune Ţuţea de blana aia de iepure pe care continuăm să o purtăm în spinare!

Altfel cum s-ar putea explica mitocănia tolerată de oficialităţile ţării, slugărind la agăţarea de gâtul celui mai sus citat a unor stele şi steluţe în timp ce dânsul refuză să respecte programul oficial în care se afla înscris şi „Memorialul de la Sighet" – cu mult mai cumplit şi mai adevărat de cât „holocaustul" cu care ni se împuiază urechile şi, mai ales, se adună parale.

Când să mai aibă dânşii vreme să citească – şi mai ales să scrie despre această carte – repet – „fundamentală" mai ales că cel ce a dăltuit-o, nu a semnat pactul cu diavolul, şi refuză să se prefacă că nu vede ceea ce se petrece în jurul lui şi în inimile noastre, care ştie foarte bine că nu putem fi creştini-ortodocşi – dacă nu ne limpezim relaţiile cu Dumnezeu şi dacă nu vom renunţa la şmecheria noastră tradiţională care susţine că „merge şi aşa" iar Dumnezeu fiind bun şi iertător nu va lua în seamă minciuna din făcutele şi nefăcutele noastre.

Printre „cărţile fundamentale" propuse de Mircea Eliade se află şi : Biblia; lectura ei fiind obligatorie.

Dar ce mi-a răspuns mie în amintire în legătură cu definiţia unei „cărţi fundamentale"? Există oare anume însuşiri care deosebesc o carte fundamentală de cea semnată de Pitigrilli, Mihail Sebastian sau N. D. Cocea?

Da. Există! Nu ştiu dacă ce voi scrie în următoarele rânduri mi-au rămas din articolul scris acum 62 de ani sau sunt cristalizări ale altor lecturi.

Dar ce este o „carte fundamentală"?

Este, sau va deveni, piatra de temelie a unei construcţii spirituale într-un domeniu – sau – cum vom vedea atunci când vom lua cartea lui Sorin DUMITRESCU „la bătaie" – aşa cum se bat nucii toamna ca să ne bucurăm de toate fructele lor – într-o serie de domenii.

Altfel spus o „carte fundamentală" – cum este „Biblia", „Istoria religiilor" scrisă de Mircea Eliade, „Schimbarea la faţă a României" sau „opera lui Balzac" – deschide ferestre spre viitorul unor cercetări –aşa cum, citându-l pe Schliemann, recunoşti în el, spune S. D. pe „creatorul" Troiei. Exact: creator.

Pentru că fără el, fără cerbicia şi încăpăţânarea lui, Troia ar fi rămas un „mit" pe care l-ar fi denunţat şi, de ce nu, înlăturat „antimitologii contemporani".

Aşa cum, vom vedea, fără lucrarea lui Sorin DUMITRESCU, bisericile lui Petru Rareş ar fi rămas ziduri pe care-şi semnau numele diverşi „mitici" şi „untertani" ai trecătoarelor împărăţii care ne-au batjocorit ţara şi realizările ei.

O „carte fundamentală" preia, aşadar, materiale aflate la lumina zilei, dar pe care „piloţii orbi", despre care aminteşte altundeva Mircea Eliade, fie că le ignoră, fie că le distrug – aşa cum au nimicit Văcăreştii, mănăstirea Cotroceni sau Biserica Enei – sau, pur şi simplu, nu le văd pentru că nu se uită unde trebuie şi mai ales pentru că nu sunt pregătiţi pentru aşa ceva şi ceea ce văd nu înţeleg.

(continuare în pag. 8)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 7)

*** (PREDOSLOVIE...)**

Nu scrie pe pereţii cârciumii Primăriei din Dresda că „nu vezi de cât ceea ce ştii"?

În al treilea rând o „carte fundamentală" devine un model „tehnologic" pentru epigonii constructorului iniţial pentru că, aşa cum se explică autorul acestei lucrări „în mod deliberat am renunţat la aceste precauţii ştiinţifice mondene. Nu prin erudiţia aparatului justificativ, probatoriu am dorit să câştig ci prin evidenţa textului aşa cum chivotele rareşiene biruie vizual nu cu sila, demonstrativ, ci energetic, prin puterea productivă a harului cu care sunt investite".

În plus o „carte fundamentală" „încurcă multora socotelile fiindcă noua ei teză pune serios în criză punctul de vedere acreditat (S. D. ; interviu în RL)".

În cazul nostru cartea scoate la iveală un lucru pe care mulţi miedevişti fie că nu l-au văzut, fie că, după ce l-au văzut, nu l-au înţeles, fie că, înţelegându-l, şi-au dat seama că „lăcaşul rareşian are o motivaţie telogică misionară, anti-protestantă". Şi s-au temut. Le-a fost frică. De ce?

De păcătoasa noastră fire pământească şi de lipsa noastră de credinţă reală în Iisus şi de ignoranţa noastră, care, de mult, se ştie, că-i mama tuturor relelor!

O „carte fundamentală" este – în orice domeniu ar apărea – o „provocare" – aşa cum provocări sunt toate cele scrise, gândite, publicate sau care zac încă în blestematele lăzi lăsate lui Maiorescu de Mihai Eminescu. Iar „opera fundamentală" semnată de Mihai Eminescu a adunat în jurul lui o şleahtă de duşmani – cei mai primejdioşi fiind purtătorii vorbelor goale – „poet nepereche", „poet naţional", „romantic întârziat" etc.

Prin tot ceea ce a gândit, a vorbit şi a scris Nae Ionescu nu a făcut de cât să-şi „provoace" moartea iar „provocările lui" tulbură somnul iraţiunii multora.

O „carte fundamentală" precum „Chivotele lui Petru Rareş" scoate la iveală un lucru pe care îl întâlnim în mai toate activităţile spirituale ale omului: efectul benefic, uneori vulcanic, adesea devastator al transferului de competenţă. Lucru pe care autorul îl subliniază chiar prin ceea ce a tipărit pe frontispiciul volumului: este vorba de o „investigaţie artistică".

Nu v-aţi întrebat niciodată ce ar fi adus – în viaţa noastră cea de toate zilele, o investigaţie artistică sau un transfer de zone străine politicului?

Că aşa ceva s-a produs, viitura noului care tulbura apele îmbâcsite ale politicianismului a fost declarată „idealistă" şi într-un fel sau altul exterminată.

Sorin DUMITRESCU afirmă că în cazul „bisericilor – chivot" cele mai felurite contribuţii – ca un făcut! – le-au adus tocmai „nespecialiştii" de tipul unui diletant de geniu, ca inginerul Gheorghe Balş cel îndrăgostit de miedevistică „cel care afirma că bisericile lui Rareş sunt proiecte bizantine lucrate cu mâini gotice!"

Şi iată cum o „carte fundamentală" deschide drumuri noi spre o mai dreaptă, adevărată şi cuprinzătoare a evului mediu românesc şi ridică întrebări cărora istoricii sunt datori să le dea răspunsul cuvenit.

De pildă cum „au ajuns mâinile gotice în proiectele bizantine?"

Nu cumva anii aceia despre care noi toţi am învăţat din cărţile de istorie că tot ceea ce se întâmpla era schimbarea domnilor, ceva lupte cu leşii, tătarii şi turcii – şi cam atâta erau doldora şi de alte desfătări spirituale, de analize religioase pentru care, neexistând „mass-media", se foloseau pereţii bisericilor şi arta pictorilor pentru a spune oamenilor care-i sensul vieţii lor şi ce-i aşteaptă în lumea ce va să vie?

În viitoarele manuale de istorie – cele pe care le deschid copii în orele claselor obligatorii, va trebui să găsim clarificarea prin care Sorin DUMITRESCU îmbogăţeşte vorbele lui Balş afirmând că „arhitectura şi iconografia lăcaşelor rareşiene sunt rodul colaborării unui mintal gotic înlăuntrul unei inimi bizantine".

O „carte fundamentală" este adesea, asemenea unui buldozer delicat care sfarmă anchilozele din mai multe domenii aducând adesea ca efecte secundare, benefice, câştiguri cu totul pământeşti ce nu trebuie dispreţuite pentru că nimeni nu ne comandă să trăim în mizerie trupească sau/şi sufletească sau în ignoranţă.

Cartea lui Sorin DUMITRESCU care mie mi se pare – chiar prin lumina întâmplărilor care au dus la scrierea ei – povestite nouă în interviul din R. L. – pare a-i fost revelată – el nefiind decât purtătorul de cuvânt al cuiva care se află dincolo de pământeasca noastră fire, va trebui, mai devreme sau mai târziu – să ducă la o reevaluare a istoriei, a ecumenismului, al denumirilor, al comportării faţă de ceea ce uneori cu mult dispreţ, se numeşte „diletantism" dar şi în ce priveşte a bunei organizări şi folosiri a unor cunoştiinţe şi cercetări de specialitate atât de neglijate în România – precum cele arheologice, domeniu în care , aiurea, s-au făcut progrese uluitoare.

„O carte fundamentală" este o piatră de hotar. Până la apariţia ei lumea părea plicticoasă, ternă, nesemnificativă, ancorată în luptele mizere pentru hrană, apărarea bordeielor şi cam atât.

Iar odată cu apariţia noului hotar ne trezim într-o altă lume, cu o vegetaţie luxuriantă, cu evenimente nebănuite, cu o lume mişcată de întrebări legate de sensul şi scopul vieţii şi al lumii cărora cu mijloacele vremii li se dădeau răspunsuri surprinzătoare.

Afirmaţiile noastre vor găsi sprijin solid şi convingător în excursia pe care o vom face împreună, în partea a doua a textului nostru, printre „BISERICILE CHIVOT" construite de Petru Rareş şi readuse la lumina adevărului lor de Sorin DUMITRESCU.

MI-E DOR DE MIRCEA ELIADE

Singura mea legătură directă cu Mircea Eliade a fost o scurtă convorbire telefonică. Era în primăvara anului 1940 şi revenise în paginile revistelor după lunga şi sângeroasa prigoană organizată de regele Carol al II-lea, slugile acestuia şi gaşca internaţionalistă publicând aproape în fiecare săptămână în Universul Literar.

Îi rugam – după lectura eseului intitulat „ CĂRŢI FUNDAMENTALE" – să-mi spună ceva despre cum să le citim, amintite în articolul apărut.

Mi-a răspuns, cu generoasa amabilitate despre care amintea şi Ioan Culianu în lucrarea lui despre MIRCEA ELIADE; era o sâmbătă seara şi se pare că în jurul lui erau câţiva prieteni şi prietene, pentru că, printre vorbele schimbate la telefon se auzeau clinchet de pahare şi voci.

Peste două săptămâni îmi răspundea în revista mai sus amintită, răspuns pe care l-aş dori retipărit – împreună cu întreaga lui operă.

Dorinţă ce pare greu de împlinit în România – această „sahară morală", „intelectuală şi politică" – în care asistăm la un adevărat dezmăţ promoţional pentru făcăturile pseudo-ştiinţifice ale unui consorţiu internaţionalist dominat de tot soiul de „urechişti" în majoritate fătăciuni ale aceeaşi etnii.

În timp ce Japonia – după ce a editat în 16 volume opera ştiinţifică a savantului român a purces şi la cea a literaturii scrise de Mircea Eliade, în România, efortul de demolare a valorii lui declanşat prin anii '80 când se vorbea din ce în ce mai mult despre nominalizarea, lui pentru premiul Nobel, continuă.

Echipajul „denunţătorilor" s-a îmbogăţit recent cu alţi doi reprezentanţi: Bellow şi Judt - încât îţi vine să te întrebi „ce-i mâna pe ei în luptă; ce doresc aceşti anti-români?"

Nu cumva este vorba de eterna mişcare diversionistă care-şi propune să ascundă cea mai cruntă, ucigaşă şi distrugătoare de oameni şi valori activitate politică din istoria lumii?

Ni se transmit pe diverse canale pseudo-culturale filme – precum Departe de Tipariry, Drumeţ în calea lupilor; sau falsificări ale romanelor lui Camil Petrescu ca să nu mai vorbim despre acea biografie mincinoasă a lui Constantin Tănase – despre a cărui moarte nu se suflă o vorbuliţă dar nimeni nu scoate din arhive filme precum Noi cei vii şi Adio Kira!

De ce nu aplică drăguţul Norman Manea, fugar din lumea construită de coreligionarii săi, propria sa evaluare apărută în articolul îndreptat împotriva lui Mircea Eliade – CULPA FERICITĂ – „literatura trebuie confruntată cu criterii estetice, la fel cum opera ştiinţifică trebuie confruntată cu standarde ştiinţifice. Dar jurnalele, memoriile autobiografiile, asemenea opinii nu pot evita testul etic", propriilor săi colegi de breaslă şi apartenenţă politică?

Timp de 50 de ani ei au publicat nu doar o operă literară – în bună parte ilizibilă tocmai din pricina deficienţelor estetice – dar şi „jurnale, memorii etc" inclusiv „opere ştiinţifice marxist-leniniste" chiar atunci când de la Andre Gide la Panait Istrati, de la Kravcenco la Soljenitîn o mulţime de intelectuali denunţau „acest ocean de crime, plictis, ură şi orori" cum definea, nu de mult, un istoric francez, comunismul.

Acelaşi „culpalagiu" susţinut, cum afirma Dorin Tudoran, de o bine răsplătită „echipă de zgomote", face „profeţii în trecutul lui Mihail Sebastian" afirmând că:

„Prietenul lui Eliade, scriitorul evreu M. S. fusese şi el un admirator al lui Ionescu dar el PROBABIL că şi-ar fi evocat, în mod diferit, admiraţia în 1985".

„Corneliu Zelea Codreanu – spune acelaşi N. M. dovedindu-şi şi reaua credinţă şi pregătirea „urechistă" – fusese conducătorul harismatic al Gărzii de Fier" – (conducătorul Gărzii, domnule Manea, a fost generalul Cantacuzino, Corneliu Codreanu fiind căpitanul Mişcării Legionare).

El fusese violent antisemit, antidemocratic şi comisese cruzimi odioase: trei afirmaţii, trei minciuni.

Şi mai afirmă ceva: „Eliade nu pare a fi singur, patru decenii după război, în Chicago, cum îl va judeca istoria".

Îţi voi spune un secret – dragă Norman-: există pitite de oameni ca dumneata şi alţi *răzvani, muguri, adrieni* etc. o serie de informaţii care, în ciuda ordonanţelor de urgenţă care interzic drepturi înscrise în toate constituţiile lumii, vor scoate la lumină adevărul pe care foarte mulţi dintre voi îl ştiu şi de care se tem.

De aceea vă străduiţi să-i trimiteţi la puşcărie pe cei care îndrăznesc să vă contrazică!

De aceea în România post-decembristă s-a legiferat interzicerea declasificării documentelor legate de Mişcarea Legionară timp de 90 de ani – termen inexistent nici unde în lume.

S-ar putea ca în acele dosare pe care le doriţi pierite în uitare să existe date care să spulbere eşafodajul de minciuni la care trudiţi atât de mulţi de atâta timp.

Trebuie însă să recunoaştem, că s-ar putea ca pentru Eliade să fi rămas – cum scrieţi dvs – „constantă soluţia legionară" ca cea mai bună soluţie politică pentru România". Este o probabilitate.

Dar există o certitudine: „cea pentru care ai pledat dta şi cei peste 80% dintre conducătorii ţării în perioada '48-'54 (vezi lista publicată de Pavel Câmpeanu), de aceeaşi naţionalitate cu dta. sunt creatorii experimentului Piteşti, prin Nicolski, ai celei mai sălbatice poliţii politice, prin Teoharii Georgescu, Răutu, Ana Pauker şi ai unei represiuni culturale prin întemniţarea majorităţii creatorilor români şi ai operelor acestora – toate având finalul de azi: UN DEZASTRU.

S-ar putea ca în aceste documente să se afle şi răspunsul la o întrebare ce nu ne dă pace: DE CE AŢI FĂCUT-O?

aprilie, 2002

(continuare în pag. 12)

Paul Spiru MIHAIL

(urmare din pag. 5)

***(Informaţie...)** acum, o federaţie cu o constituţie comună?

Că lucrurile sunt dificile reiese din faptul că în timp ce Europa „apărării" este în gestaţie, cea de la Schengen gândeşte cu totul altfel, şi chiar aceasta nu este integral de acord cu Uniunea Monetară.

Noii veniţi, precum Polonia de pildă, vrea integrare Schengen menţinând deschis bulevardul ruso-ucrainean prin care sosesc emigranţii orientului; iar absolut toţi doresc intrarea în acea politică agricolă comună mare devoratoare de credite !

Ambasadorul Ungariei pe lângă Uniune denunţă Polonia pentru că prin exigenţele ei „întârzie ansamblul maşinăriei".

De-abia aflaţi în anticameră candidaţii „îşi trag la gioale" încât, afirmă „*Le Nouvel Economiste*", „avem promisiunea unei ambianţe faimoase când toţi vor intra în cenaclu".

Şi totuşi - confuz, haotic, dar, se spune la Bruxelles, „ineluctabil" maşina avansează.

Informaţia pe care, un guvern cuminte şi cu mintea între urechi, ar fi trebuit să o dea poporului român - care nu-i chiar aşa de „stupid people" cum zicea un „prezicător al trecutului" - este formată din cel puţin 2 sub-informaţii: dacă nu putem, nu vrem, sau nu suntem primiţi în Uniunea Europeană - ce ne-ar rămâne de făcut; şi, în al doilea rând, dacă suntem chiar aşa de mulţi şi care dorim cu orice preţ intrarea, ce ar trebui să facem: cât timp cu ce sacrificii, cum să ne comportăm şi cine răspunde de viitorul nostru?

Ar fi trebuit să ni se mai spună, pe limba noastră, a celor fără o extraordinară cultură politică, ce ne cer cei 286 de funcţionari din imobilul Carol cel Mare în acele „achiuri comunitare". Este vorba în total de 100 de mii de pagini repartizate în 31 de capitole cu teme extrem de diferite - începând cu politica regională (este vorba aici de acordarea unor subvenţii regiunilor celor mai puţin dezvoltate, politica agrară comună (PAC), politica fiscală etc.

În doi ani Polonia s-a pus de acord asupra a 8 capitole - parlamentul varşovian votând nu mai puţin de 150 de legi pe an. (Noi trăim din ordonanţe - pentru că, în ce priveşte legile, când nu-i Tică nu fu Tase, când fu Tase nu fu tuş...)

Şi să nu uităm că şi legislaţia comunitară evoluează în permanenţă ceea ce obligă la redeschiderea dosarelor abia închise.

Nu numai la Bucureşti se vorbeşte despre dictatele băncii mondiale sau FMI dar şi la Varşovia sau Bratislava, guvernele nu ezită să arunce în spinarea Bruxelles-ului, dureroasele adaptări ale economiei.

Fiecare îşi caută „ţapul ispăşitor" al prostiilor, păcatelor şi greşelilor făcute în zeci şi zeci de ani.

Dificultăţile tranziţiei româneşti - dificultăţi care sunt opera unei clase politice fie incompetente, fie imorale, fie teleghidate, fie ignorante - sau toate la un loc, au determinat o diminuare a acelei majorităţi zdrobitoare a sondajelor din prima parte a acestui deceniu şi trezirea la zbierete a populiştilor asociaţi cu, precum în Polonia, ţărani care au dat foc drapelului Uniunii sau nostalgicii ceauşismului care, în România reprezentau peste 51% într-un sondaj de acum un an !

Dar cum li s-ar putea răspunde acestor „nostalgici" atunci când se va ajunge la politica agricolă: la începutul lunii martie 2000 purtătorul de cuvânt al comisiei explica că aceasta nu este de acord cu repartizarea noilor membri, a unor ajutoare directe la fel de mari precum celor 12 parteneri din UE pentru că s-ar favoriza menţinerea unor structuri agricole existente. Ori sunt necesare schimbări.

Şi ni se dă exemplu Ungaria - care, totuşi, stă mai bine decât noi: exploatările sunt fărâmiţate; 1,5 milioane au obţinut odată cu restituirea terenurilor colectivizate mai puţin de 2 hectare.

Agricultura aspiranţilor europeni nu este la nivelul celei a Uniunii; dar ea reprezintă 60 milioane de hectare (în timp ce Uniunea posedă 135); şi mai ales, foloseşte un activ din 4 - în timp ce media uniunii este de 5% din forţa de muncă!

Este vorba, aşa dar nu doar de o problemă economică ci şi de una socială: îşi „nu există bani". Politica agrară comună absoarbe 48% din bugetul uniunii. iar, lucrul care agravează rezolvarea problemei, Uniunea este excedentară în ce priveşte producţia de cereale şi lapte !

Exemplul relaţiilor Uniunii cu Polonia ar trebui să fie o adevărată lecţie pentru noi: în 1996 Chirac, în vizită la Varşovia - promitea adeziunea pentru anul 2000; comisia a acceptat lăudând stabilitatea instituţiilor poloneze, (cam ceea ce spun şi musafirii occidentali în vizitele lor prin România), caracterul democratic al regimului - (am fi, ne spune Petrică Roman, un adevărat model al lumii tranzitorii) - respectul faţă de drepturile omului şi minorităţilor şi eforturile făcute pentru a fi dotată Polonia cu o economie „capabilă să gireze presiunile competiţiei şi forţelor pieţii în Uniunea Europeană pe termen mediu":

Dar în 1999 ambsadorul Uniunii în Polonia îi reproşează acesteia că „nu sunt adoptate suficient de repede achiurile comunitare, comparativ cu vecinii lor".

Când se va face lărgirea a fost întrebat un purtător de cuvânt al Uniunii ?

Răspuns: „Să sperăm că primii candidaţi vor adera înaintea încheierii mandatului actualei comisii, în 2004"!

Asta cu condiţia ca în momentul ratificării tratatelor prin 2005 sau 2006, să nu i se facă greaţă vreunui parlament şi să o refuze !

Dar firește, domnul Roman nu va mai fi atunci ministru de externe şi promisiunile sale care ne situează în „viitor" prin 2007 vor fi fost de mult uitate. (Ceea ce-i valabil şi pentru ministrul de externe de azi.)

Ţinând seama de toate aceste dificultăţi posibile, mai mult sau mai puţin probabile, datoria celor care deţin informaţiile ar fi fost să le spună clar, corect şi integral celor care vor plăti cu munca, cu locurile de muncă, cu lipsurile şi eşecurile, de care ei, ignoranţi, nu vor fi fost vinovaţi.

Şi, în orice caz, dacă conducătorii din ultimii 10-11 ani ar fi avut norocul să deschidă cele 10 volume cu „proverbele românilor" publicate de Iuliu Zanne ar fi putut afla că:

„Nimeni nu-ţi pune sare-n mămăligă" şi că:

„La mămăliga mare vin multe haimanale"

Dar dânşii „este ocupaţi".

Iar „cititorul oboseşte ochii" şi nu mai „ginește" unde-i „spaga".

CONCLUZIA

Nu-mi aparţine. Eu nu fac decât să o transcriu, să o ilustrez cu isprăvi Dâmboviţene, să amintesc că „ne aflăm aici la porţile orientului unde totul este luat în bâşcălie" şi că acest cuvânt – „BAŞCĂLIE" – nu are strămoşi cunoscuţi, este un fel de bastard ajuns nu se ştie cum în ograda limbii române. Autorul acestei „concluzii" este o profesoară „emerită" de filozofie, care a publicat numeroase lucrări de filozofie a dreptului şi politicii şi participă la publicarea „Tezaurului de filozofie a dreptului" editat de Universitatea Paris II.

„Concluzia" este suma ideilor propuse de autoare în volumul intitulat CE ESTE DEMOCRAŢIA? Publicat la editura Armand Colin în 1998 şi subintitulat „*Genealogia filosofică a unei mari aventuri umane*".

Să ascultăm: „poporul atenian avea un cult pentru democraţie dar, în timp ce, Platon îi denunţă primejdiile", poporul Romei, ne spune Cicero şi Tacitus, „lăudau virtuţile republicii dar ştiau, din experienţă, că trebuie să te baţi pentru a accede la puterea politică chiar dacă nu aveai niciodată certitudinea unei victorii durabile".

Totuşi, „în ciuda ambivalenţei care însoţeşte naşterea democraţiilor ele s-au ridicat, totdeauna, împotriva inflaţiei puterii tiranice; trebuie ca poporul să aibă libertatea de a-şi alege pe cei care-l vor guverna; trebuie ca guvernele să lucreze, cu grija în ce priveşte respectarea constantă a legalităţii şi dreptăţii, spre binele tuturor".

Sper că orice cititor, suficient informat asupra valorii fiecărui cuvânt din ultimele fraze şi ştiind ceea ce se întâmplă mai peste tot în lume dar mai ales între Nistru şi Tisa, îşi dă seama că fiecare cuvânt, aproape, acoperă o minciună: „puterea tiranică" există şi în democraţii (şi mai ales în „democraţiile populare").

Să nu spuneţi că acestea erau nişte „făcături" pentru că dacă a fost posibilă pervertirea vorbii şi democraţiile s-au făcut adesea pârtaşe cu dracul ca să treacă puntea – deşi, se ştie de totdeauna că frăţia cu diavolul (ne-o spune chiar Faust) este fără întoarcere.

Nu merită să mai vorbim despre celelalte trădături ale idealului democratic: libertatea cetăţenilor, munca guvernanţilor, egalitatea şi dreptatea acordată tuturor etc. Vorbe, maică, vorbe...

Dar să revin la doamna Goyard-Fabre:

• De-a lungul întregii lor istorii democraţiile nu au renegat aceste două principii fundamentale dar au trecut vremurile – din motive demografice, când se putea vorbi de o „democraţie directă" în care adunarea cetăţenilor, reuniţi într-un „forum" deliberau şi hotărau printr-un vot, cu mâna ridicată, în timp ce azi nu poţi participa decât prin reprezentanţii tăi la exercitarea puterii – adesea nealeşi de nimeni ci stabiliţi de CC al diverselor PCR-uri. Mai ales aici pe malurile Dâmboviţei unde totul este o bâşcălie...

Dar, recunoaşte autoarea acestui eseu, DEMOCRAŢIA ESTE DEOSEBIT DE VULNERABILĂ şi a „secretat iluzii, despre care azi îşi dă seama sau cu alte cuvinte virtuţile democraţiei sunt SLĂBICIUNEA EI, iar FORŢA ei este şi cea care-i determină neputinţa".

În pagini celebre, spune doamna Simone Goyard Fabre, Tocqueville acuza individualismul, ce triumfă în democraţia vremilor moderne, că dă naştere relelor ce-o minează.

„Democraţia – gândea Tocqueville, descompune societatea şi, zdrobind toate legăturile care, în spaţiu şi timp, îi unesc pe oameni cu oamenii se etalează într-o lume atomizată: interesul şi egoismul ce se instalează aduc societăţilor democratice un risc MORTAL".

„Profeţia lui Nietszche – scrie autoarea mai sus citată – a pus în evidenţă acest aspect pervers al inflaţiei democratice care şterge distanţele sociale şi scade în toate domeniile nivelul general – nivelare ce se produce în toate domeniile unei societăţi: consum, îmbrăcăminte, locuinţă, automobil, studii, călătorii (...). Valorile democraţiei riscă să devină antivalori ale culturii: diverşi autori ne vorbesc despre „barbaria ce a invadat era democratică" (H. Marcuse), omul a devenit doar „un consumator" (acelaşi Marcuse), visează doar la opulenţă (Galbraith), s-a depersonalizat (Finckelkraut), „sufletul – susţine A. Bloom, a fost dezarmat", a venit vremea „VIDULUI" (Lipovetsky), „triumfă efemerul" iar vremurile democraţiei sunt „apusul datoriei"...: „societatea democratică nu mai este decât un „spectacol", politica democratică „o minciună" dat fiind că în ea poporul este de „negăsit" (Rosanvallon).

Condiţia democratică a lumii de azi se află într-o „criză" care aminteşte de „CELE MAI SUMBRE ORE ALE DEMOCRAŢIEI ATENIENE ŞI ESTE MARCATĂ DE UMBRELE MORŢII".

Concluzia propusă de autoare aminteşte de punctul de vedere susţinut şi de Corneliu Z. Codreanu că „în pluralismul lumii democratice a guverna indivizi care, fără încetare, cu drepturi din ce în ce mai numeroase EGALITATEA LOR CU A NU IMPORTA CARE ALTUL – (VEZI Petre Ţuţea) şi libertatea lor FĂRĂ LIMITE, este una dintre cele mai delicate sarcini".

„Oamenii nu înţeleg că, aşa cum afirma Charles Peguy, «ordinea, şi numai ordinea singură ne-aduce libertatea. Dezordinea ne impune servitudinea. Singura legitimă este ORDINEA LIBERTĂŢII".

Iar dacă democraţia este „implementată" de foşti

ian. 2002

(continuare în pag. 13)

COMENTATOR

(urmare din pag. 9)

*** (Mi-e dor...)**

Ca să vă răzbunaţi împotriva regelui Carol I care nu a vrut să vă primească aşa, de-a valma, când fugeaţi de mania ţaristă?

Pentru că vă era frică de „schimbarea la faţă a României" care începuse odată cu înfiinţarea şcolii spirituale a Mişcării Legionare?

Aş fi dorit să mă opresc aici şi să pun punct citatelor din Norman Manea.

Pentru că mie îmi este dor de Mircea Eliade şi nici un caz de Norman ale cărui cărţi zac în rafturile bibliotecii mele, necitite, pentru că au fost totdeauna ilizibile. Iar azi, inutile.

Totuşi mai am o întrebare: „A fost o viziune – scrie N. M.(cea a lui Mircea Eliade şi a Mişcării Legionare) – una tradiţională şi conservatoare, fundamentalistă în ortodoxia ei, sceptică cu privire la democraţie şi modernitate, legată de etnicitate şi de valorile culturale ale locului."

Hai dragă „normică" sau „normănel" – uită-te în ochii mei şi spune drept: suntem mai fundamentalişti de cât israeliţii; mai sceptici – de cât Platon, în ce priveşte democraţia; mai conservatori de cât talmudiştii şi kabaliştii evrei?"

Deşi, ca să-ţi spun drept, răspunsul dumitale nu mă interesează. Îl am pe al meu şi sună cam aşa:

1. – Un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal;

2. – toate partidele sunt democratice pentru că fiecare utilizează votul universal în acelaşi mod;

3. – că democraţia, astfel înţeleasă şi „implementată", neglijează interesele poporului şi ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor; că democraţia este iresponsabilă; îi lipseşte puterea sancţiunii; toate partidele fac fără- de-legi; se dau pe faţă unele pe altele dar NIMENI NU APLICĂ SANCŢIUNI CONTRA ALOR SĂI, FIINDCĂ ÎI PIERDE, nici CONTRA ADVERSARILOR pentru că aceştia DEŢIN, la rândul lor, FĂRĂ-DE-LEGILOR acestora.

Democraţia, aşa cum se petrece ea pe malurile Dâmboviţei, cel mai puţin, ne dă impresia unei VASTE COMPILICITĂŢI în fără-de-lege; că este lipsită de autoritate şi slujeşte marea finanţă naţională şi internaţională.

Iar pentru că suntem la mult lăudata democraţie – despre care şi Eminescu, şi Eliade, şi Codreanu şi Nae Ionescu şi Cioran şi nu doar ei „erau cel puţin sceptici" vă sfătuiesc să citiţi textul recent apărut în POLICY REVUE (numărul din Dec. 2001- Ian. 2002) şi semnate de ALEXANDER ROSE intitulat „WHEN POLITICS IS A LAUGHING MATTER" – românește – *„Aspectul caragialesc al politicii"* din care redau doar introducerea: „Când nu se află în război democraţia este un sistem comic. Pentru cele mai multe dintre marile minţi ale istoriei ideea de a permite GLOATEI să-şi aleagă conducătorii care apoi le CODOŞESC dorinţele era, cel puţin, ridicolă. Comparaţia cu ELEGANŢA SIMPLĂ A DESPOTISMULUI, cu STABILITATEA CONDUCERII ARISTOCRATE sau cu DOMNIA DIVIN ORDONATĂ A UNUI MONARH, *DEMOCRAŢIA* este o metodă de guvernare MURDARĂ, DEZORDONATĂ, CONFUZĂ!"

Dar mie îmi este dor de MIRCEA ELIADE.

Şi ori de câte ori mă invadează nostalgia acelor ani când ştiam că asupra viitorului nostru veghează EI – Căpitanul, Nae Ionescu, Eliade, Tell, Gyr sau Cioran, Băncilă şi Stăniloae, Sturdza sau Ionel Moţa şi Vasile Marin mă întorc la singurele lucruri ce mi-au rămas de la ei: cărţile lor.

Şi mă cuprinde furia.

Pentru că iar, trec anii şi multe dintre scrierile lor zac cine ştie unde sau dacă cineva ştie altcineva ni le ascunde; că din laşitate, din teamă, din ignoranţă – sau din toate la un loc puţinii intelectuali români demni de acest nume, se lasă obnubilaţi de obrăzniciile lui Carol Iancu sau Norman Manea, Ornea sau Moses Rosen, Marta Petreu sau Lavastine şi nu purced le ceea ce ar trebui să fie sarcina lor majoră faţă de neamul românesc: *restituirea integrală a operelor celor ucişi de comunişti şi de slugile acestora.*

ÎNŢELEPCIUNEA

I

Înţelepciunea este un mod superior de înţelegere, cunoaştere şi rezolvare a lucrurilor, datorită prudenţei răbdării şi prevederii unui om înzestrat cu o inteligenţă deosebită şi cu multă experienţă.

Ea este o sumă a virtuţilor formate prin trăire în comun în cadrul unei grupări sociale bazată pe o morală severă şi corectă.

Înţelepciunea se formează dezvoltându-se gradat în tot cursul vieţii, din copilărie până la bătrâneţe când devine pe deplin şi uşor recunoscută.

Dintre oameni cei mai înţelepţi ar trebui să fie judecătorii. Ei cercetează cu multă răbdare ţi fără părtinire adevărul descoperind dreptatea pe care o împart fiecăruia după faptele lui.

Înţelepciunea e copilărie, joacă, vis, iluzii; apoi maturitate în gândire, muncă, înfrângeri şi renunţare.

Înţelepciunea este scepticism şi răbdare, ea nu are duşmani pentru că ei simţindu-i radiaţiile nu se apropie de ea.

Cumpătarea e înţelepciune, lăcomia instinct.

Când este însoţit de chibzuinţă curajul devine înţelepciune.

Smerenia e înţelepciune.

Demnitatea te face puternic, compromisul abil, iar înfrângerea îţi dă înţelepciune.

Dimensiunile înţelepciunii nu pot fi decât „rotunde".

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 11)

***(Concluzia)**„pseudo-comunişti", de servitori ai Moscovei, de „mitocani" precum cei clasificaţi recent de O. Paler în „mitocani cu aere universitare"- (tip Iorgovan), „mitocani semidocţi"- tip Mihăilescu – „ciocu' mic şi şpaga mare" sau „mitocani perfecţi" – model Vanghelie, atunci ne aflăm în faţa unui „bilanţ sumbru".

Astăzi, afirmă autoarea citată, „starea de rău şi criză a democraţiei, pare a fi atins un punct culminant şi filosofia politică a încercat să analizeze acest rău generalizat în moduri diferite: marxiştii vorbeau despre diferenţele dintre „democraţia reală" şi cea „formală" – (este adevărat că regimurile născute din marxism au fost „aşii democraţiei formale" – ca să folosim un termen deosebit de blând).

Tocqueville a semnalat revărsarea individualismului şi greutatea crescendo şi apăsătoare a opiniei publice: Nietzsche a căutat în chircirea omului democratic motivele şi insatisfacţiile care-l ucid; Heidegger a acuzat tehnica; Hannah Arendt a căutat sursa răului democratic în divorţul dintre vorbe şi fapte; Habermas deplânge faptul că între normele dreptului politic şi aspiraţiile poporului există nepotriviri; Paul Ricoeur vorbeşte despre dizolvarea valorilor; alţii invocă corupţia moravurilor, primejdia ideologiilor, mirajul fantasmagoriilor şi utopiilor, indiferenta generalizată a ordinei publice, ştergerea memoriei istorice, etc.

Se pare că actuala criză a societăţii democratice se împreunează cu ceea ce Husserl, prin anii '30, numea „criza conştiinţei europene" şi toţi – sau aproape toţi autorii sunt de acord asupra pasiunilor şi iluziilor care se strecoară, factori de alterare, în societăţile democratice.

Un tablou sumbru. Mai sumbru în România pentru că relelor inerente unei democraţii imperfecte li se alătură relele uriaşe ale celor 50 de ani de închisoare a cărţilor, de ucidere a oamenilor, de izgonire a elitelor, de batjocorire a credinţelor şi devaluare a valorilor (este aspectul pe care nu a ştiut, sau, poate, nici nu a vrut să-l evidenţieze moderatorul întâlnirii cu conducerea „partidului muncitoresc român" care se prefăceau că nu ştiu că răul de azi este fătăciunea CRIMELOR DE IERI – la o recentă emisiune Tucă-Antena 1).

Autoarea recunoaşte că în faţa acestei situaţii se propune o obiecţie: buna utilizare a democraţiei, apărată de Constituţie şi de o suită de legi juste ar putea realiza emanciparea omului – propunere ce merită să fie ascultată dar căreia i se poate da un răspuns imediat: „REALITATEA DEMOCRAŢIEI ESTE DEPARTE DE A COINCIDE CU PERSPECTIVA SA IDEALĂ; SITUAŢIILE SOCIALE SUNT ADESEA ECHIVOCE, NEMULŢUMIREA ŞI MIZERIA POT FI EXPLOATATE DE MANIPULATORI sau DE GRUPURI DE PRESIUNE CE NU EZITĂ SĂ AŢÂŢE PRIN DIVERSE MIJLOACE (petiţii, greve, manifestaţii) FERMENŢII ANARHIEI ce sunt prezenţi în orice societate democratică şi uşor de inflamat.

Iar numeroşi contemporani subscriu în „denunţarea, grămadă a ideii de contact social de bază arhitectonică a democraţiei, abstracţiei geometrice a Constituţiei, spiritul de sistem care prezidează politica şi antrenează legitimarea constrângerii legale, metafizica uniformizată a drepturilor omului, devaluarea valorilor, glorificarea individulalismului şi egocentrismului, goana după fericirea confundată cu bună-starea şi confsortul, prevalenţa intereselor particulare şi a calculelor utilitariste mereu colorate de preocupări economiste."

Şi din nou ne aducem aminte de vorbele Căpitanului care ne învăţa că datoria fiecăruia este să-şi ducă viaţa în aşa fel încât să fie pe placul lui Dumnezeu, să ţină seama în primul rând de nevoile ţării, de îndatoririle faţă de neam şi numai în ultimul rând de propriul său confort, bună-stare şi toate celelalte...

Nerespectarea acestor reguli determină climatul de criză acută în care se zbat guvernele ce se declară „democratice" – şi, aproape toate, spun că sunt aşa ceva şi este mai bine să ne DĂM SEAMA de semnificaţia PROFUNDĂ şi GRAVĂ a acestei situaţii" (Ce este democraţia, pag. 223).

„De 25 de secole democraţiile, pentru a guverna, trebuie să reflecteze, să gândească, să prevadă dar şi să asculte poporul, să se adapteze exigenţelor acestuia, să aleagă dintre revendicările sale. „NU EXISTĂ şi NU VA EXISTA niciodată o DEMOCRAŢIE PERFECTĂ pentru că, ne-ar trebui, susţinea Rousseau, un POPOR DE DUMNEZEI pentru a guverna democratic".

Ceea ce nu înseamnă că trebuie să renunţăm la teoretizarea democraţiei – dar nu trebuie să uităm – citâm din volumul doamnei Simone FABRE – că „libertatea democratică nu înseamnă independenţa anarhică a indivizilor şi că ea are nevoie de diguri şi parapete; libertatea nu are sens într-o democraţie decât în limitele naturii umane şi trebuie să se situeze sub semnul realismului."

Şi din nou suntem obligaţi să reamintim punctul de vedere exprimat de Corneliu Z. Codreanu în Pentru LEGIONARI – pag 414: „Poporul nu se conduce după voinţa lui: democraţia. Nici după voinţa unei persoane: dictatura. Ci după legi – legile naturale ale vieţii: o naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi."

Iar azi, ROMÂNIA prin încălcarea legilor vieţii şi ale morţii, merge spre MOARTE!

Lucru pe care-l recunoaşte şi „concluzia" cărţii pe care am prezentat-o azi: „Ambivalenţa democraţiei este de totdeauna; democraţia a fost totdeauna dezirabilă pentru că nici un om de bun simţ nu a pledat pentru sclavie dar în ansamblu DEMOCRAŢIA ESTE REDUTABILĂ: pentru popoare dar şi pentru indivizi; este greu de asumat pentru că libertatea are limitele ei iar aceste limite, indicaţie a imperfecţiunii umane sunt greu de trasat! NU ARTICOLELE DIN CONSTITUŢIE CREZĂ O DEMOCRAŢIE şi de aceea între dorinţele uniunii armonice şi senine a unor oameni liberi şi egali contracarate de individualismul anarhic, DEMOCRAŢIA este locuită de un DEFICIT inerent naturii sale şi care se traduce printr-o stare de instabilitate şi de criză.

Ea nu este utopia unei cetăţi a soarelui, nici mitul infernului ci o construcţie umană ce trebuie întru-na regândită şi reîncepută pentru că această mare aventură umană, imperfectă, este greu de purtat şi suportat."

(urmare din pag. 1)

* **(Revizionismul...)** Nu cumva, pe ici pe acolo, – şi anume în părţile esenţiale, o fi ceva putred nu în Danemarca ci în istoria holocaustului?

Toată istoria lumii este plină de revizuiri pe măsură ce noi documente, noi mărturii ies la iveală şi aflăm adesea că substratul acţiunii se află altundeva decât în dorinţa stabilirii adevărului.

Cum altfel s-ar explica solicitarea interzicerii cercetărilor în acest domeniu; de ce s-a stabilit prin lege că cine neagă holocaustul trebuie trimis la închisoare; cum se face că nu există un acord asupra cifrelor celor ucişi; cum s-au stabilit termene nejustificate pentru deschiderea anumitor arhive; şi cine ne garantează că ceea va ieşi la iveală ar fi „copii conforme cu adevărul"?

Nimeni.

Nu există decât o singură soluţie: dreptul la replică, dreptul la cercetări; dreptul la revizuire. A tot, a toţi şi a toate.

P. S. - 1. De ce a fost nevoie de această rectificare la aproape 60 de ani de la evenimente?

Nu au existat mărturii?

Se pare că au existat suficienţi supravieţuitori.

Sau s-a aşteptat să dispară toţi martorii ca să fie „documentarea" mai facilă?

2. Nu cumva intervin niscaiva probleme financiare? De pildă dat fiind că numărul polonezilor pieriţi într-un război din care au ieşit ca mari perdanţi şi în care nu au intrat decât împinşi de cei care vor beneficia de pe urma lui – să nu le vină în minte să ceară şi ei o parte din banii, care i-au ocolit pe toţi ceilalţi cu excepţia evreilor?

3. Sau este vorba doar de revizuirea unei poveşti care a început să devină aşa de incredibilă încât până şi în Franţa au apărut cărţi „revizioniste"?

II

Înţelepciunea te critică aspru, conştiinţa nu te iartă niciodată.

Când este simulată, modestia poate apărea ca o înţelepciune falsă.

Oricât ai fi de laş, când ai mulţi duşmani şi te retragi din faţa lor din vreme, de parcă ar fi o haită de lupi, eşti considerat curajos şi plin de înţelepciune.

Înţeleptul păcătuieşte cu gândul pentru că înţelepciunea nu-i permite să înfăptuiască răul; curajosul cu fapta, deoarece pe el, fiind arogant şi dornic de glorie, nu-l interesează decât realizarea mândriei personale la care ajunge numai prin fapte deseori imorale; fricosul este cel mai depreciat prin însăşi temerea şi dezinteresul de care dă dovadă în faţa unei hotărâri din care cauză de cele mai multe ori este şi considerat fără caracter şi plin de laşitate, două atribute negative ce se opun înţelepciunii.

Omul harnic lucrează cu pasiune, el este perseverent, are voinţă, e bun gospodar, patriot şi-i plin de înţelepciune.

Bătrânii sunt mai înţelepţi decât tinerii.

În vechime unităţile tribalice erau conduse de „Sfatul bătrânilor", astăzi orice formaţie politică, asociaţie, întreprindere etc., este condusă de un comitet (politic, executiv) ales, care nu este altceva decât un „Sfat al bătrânilor" format din cei mai experimentaţi şi înţelepţi membrii ai grupării respective.

Înţelepciunea e semaforul inteligenţei şi farul conştiinţei morale.

Simion GIURGECA

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Octavian TRIPA – vicepreşedinte;
Mioara SEICEANU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA.

Administraţia: 092/832293

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602